

[Hanne Reintoff.]

forskelligt fra landsdel til landsdel og fra institution til institution. Men SF kan ikke gå med til, at der med hjælpen følger nogen form for tvungen rådgivning, tvungen omskoling eller revalidering. Vi må også her følge den tilbudstanke, der er ved at blive kendetegnet for moderne sociallovgivning: den eneste pligt, der i denne forbindelse lovfæstes, må være kommunernes allerede indførte pligt til at tilbyde truede familier familievejledning. Man kan tilbyde de kvinder, der modtager denne hjælp, vejledning, og de må så selv vælge, om de ønsker den eller ej.

Som sagt vil SF ikke stille sig ganske afvisende, da vi mener, at visse kvindegrupper kan få endog ret megen glæde af loven, specielt hvis gruppen bliver udvidet. SF skal derfor gå positivt til udvalgsarbejdet i tillid til, at familieministeren ikke vil stå fast på socialdemokratiets politiske ordførers ofte gentagne udsagn om, at man ikke er til sinds at rokke sig en tøddel eller at give nogen indrømmelser — i så tilfælde vil loven sikkert blive vanskelig at få bugseret igennem folketinget.

Grethe Philip: I fremsættelsestalen omtaler ministeren de drøftelser, der i sin tid blev ført i det folketingsudvalg, der behandlede børnetilskudsloven. Drøftelserne vedrørte bl. a. mulighederne for at yde økonomisk støtte i tilfælde, hvor moderen afholder sig helt eller delvis fra arbejde uden for hjemmet for at passe sit barn i en vis tid.

Det fremgår af betænkningen fra udvalget, at ministeren gav tilsagn om at ville nedsætte et hurtigt arbejdende udvalg til behandling af spørgsmålet. I den betænkning fra det af ministeren nedsatte udvalg, der nu er offentliggjort, og som er blevet omdelt her i tinget, drages der ingen konklusioner, men opstilles kun en række forskellige muligheder for støtte til den enlige eller vanskeligt stillede moder i den første tid efter fødslen. Betænkningen giver således ikke megen vejledning om de veje, man bør betrede, derimod får man et stærkt indtryk af, hvor differentieret hele problemet er, ligesom man forstår, at der i udvalget har været divergerende opfattelser af, om en eventuel støtte skal gives efter et retsprincip eller efter et skønprincip. Jeg må

stærkt beklage, at det ikke har været muligt at nå frem til en mere klar standpunkttagen til vejledning for folketinget.

Udvalgets overvejelser vedrører særlig støtten lige efter en fødsel, og det af ministeren stillede forslag samler sig også om barselhvileproblemerne. Jeg vil dog gerne her nævne, som det allerede er gjort af tidligere ordførere, at vore drøftelser i det nævnte folketingsudvalg gik betydelig videre, og at jeg for min del ikke mindst har været interesseret i en grundigere undersøgelse af mulighederne for af offentlige midler at supplere en enlig mors erhvervsindtægter, således at det derved blev gjort hende muligt at nøjes med deltidsarbejde. Jeg er nemlig stadig af den opfattelse, at det for mange enlige mødre må være en helt urimeligt stor arbejdsmæssig og psykologisk belastning at skulle klare tilværelsen som eneforsørger og eneopdrager i det daglige. Men samtidig vil jeg gerne understrege — særlig efter at vi nu har hørt socialistisk folkepartis ordfører tale om faren ved, at kvinden i en tid holdes hjemme hos sit barn hele dagen — at jeg lægger stor vægt på, at den enlige mor ikke isoleres, men bevarer sin tilknytning til arbejdsmarkedet med alle de impulser, det kan give hende. Det, jeg som sagt gerne vil have nærmere undersøgt, er mulighederne for at supplere indtægterne ved deltidsarbejde, ikke mulighederne for, at kvinden kan blive helt hjemme. Familieministeren har ikke taget hele dette, jeg må indrømme langt mere omfattende problem op i denne omgang, men har begrænset sig til det mere kortstuede: barselhvileperioden.

Lovforslaget rejser en række principielle problemer; for det første: er det ønskeligt som foreslået af ministeren at skille de enlige mødre ud som en særlig gruppe her, hvor det drejer sig om barselhvilebestemmelsen? Vi har allerede mødt en hel del af indvendingerne bl. a. i indlæg i pressen. Der er den mere følelsesbetonede uvilje imod at slå en ring om netop denne kategori af mødre; der er frygten for misbrug i form af udsættelse af ægteskab til 4 måneder efter fødslen, og der er forskelsbehandlingen i forhold til visse grupper af gifte mødre, der kan være lige så dårligt stillet. Jeg mener ikke, at man uden videre kan se bort fra disse betæneligheder; jeg finder